

ВѢСТНИКЪТЪ

ПОУЧИТЕЛЕНЪ, ЗАНИМАТЕЛЕНЪ и ШЕГОВИТЪ.

„Иди, виждь пчелата, колко работи и какъ скромно!“. Соломонъ.

Излиза на 15-й всякаго мѣсеца, до гдѣ се допѣли числото 24 броя. Годшната му цѣна е 5 лева. Безъ предплатата вѣстникъ вѣма. Обявления и други се приематъ съ 20 стотинки за реда. За промѣненното адреса се плаща $\frac{1}{2}$ левъ. Писма съ пари (пощенски бонове или записи) ще се адресиратъ на право до Г-на Янка С. Ковачева, въ печатницата на когото се печататъ вѣстника ни. За неполучаване вѣстника съобщава се незабавно, иначе не знаями, че е пропадналъ. Кореспонденция, която се отнася до Редакцията, ще се отправя до нея на право.

Съдържаніе: 1) Отъ Редакцията. 2) Какъ трѣба старитѣ да гонуватъ младитѣ. 3) Афоризми за възпитаніето. 4) Плуване по мѣсеца, по слънцето и пр. 5) Воскресенъ изъ мъртвихъ. 6) Всемирный сѣикъ Волапикъ. 7) Анекдоти, остроумни и смѣшки. 8) двама Ваятели Командири. 9) Кога ще се свърши свѣта. 10 Разни: Кинеско сватуване, Явна благодарностъ, Обявление.

I-о Отъ Редакцията до Господа абонатитѣ.

Ний споменяхъ въ 12-я си брой, че сега, като се остановихъ въ София и като ни се опрѣдѣли отъ V-то обикновено Народно Събрание пенсия, съ която можемъ да си живѣимъ скромно и умѣренно, ще имамъ вече охотно време, да си работимъ вѣстника редовно, безъ да го прѣкъсваме, като миналата година, принудени да обикаляме за вересии, отъ които половината отивахъ за разноски, а половината оставахъ за печатане вѣстника. Но същѣвременно споменяхъ, че ще очакваме вече прѣзъ Ноември, Декември и Януария, да ни проведатъ непрѣменно абонамента си 5 лева добритѣ наши абонати, като сѣм ги чакали цѣла година, или $2\frac{1}{2}$ лева, като сѣм предплатили въ началото половината, щото тѣй да се улеснимъ не само да допечатами останалитѣ недопечатани 12 броя, но още да начнемъ да издаваме и Втората година отъ тойзи вѣстникъ, като мнозина сѣм ни молили, да не го прѣкъсваме подиръ първата година, а и ний нѣкакъ, като се навикнахъ да работимъ по тъй частъ, съ когото да принасями една малка по възможности ползница на милото си Отечество България, не желайми да стоимъ празни и да нѣжамъ онова сладко морално задоволство отъ тойзи малкъ трудъ! Но за жалостъ нашитѣ добри абонати, непрѣдплатившитѣ, и недоплатившитѣ пакъ ни оставихъ

съ празни ръцѣ, като сж иматъ, вижда се, други много необходими разности за Рождество и за новата година 1888. Но тѣй работа не се върши и тѣй книжнина не се поддържа! Който въ разстояние на една цѣла година не си е напомнилъ за записа си (или за саморжчния си подписъ), той, вижда се, самъ иска да прѣпятствува на онѣзи, които се трудятъ, а не да ги улеснява!

Съ всичките тѣзи прѣпятствия, ний не се отчайваме, ний търсимъ разни срѣдства, за да продължаваме и да се отплатимъ честно и съвѣстно, и унизихме се до нѣгди, обеспокоихме добри патриоти и приятели и на конецъ, даде Господъ, споразумехме се съ Г-на Янка С. Ковачева, щото въ неговата печатница да се печати вѣстника, и нему да се отправятъ писмата съ абонамента (пощенски бонове и записи), за да се исплатятъ първо разниските за печатанieto. Значи, че отъ сега натаатъкъ нашите абонати ще иматъ редовно всякъ мѣсець по два броя отъ В. Нова Българска пчела. “Първия ще си слѣдва до 24-я брой (т. е. 13-й, 14-й 15-й... 24-й), за да се допечати първата година отъ вѣстника ни, която съдържахъ тъкмо 24 броя; а другия ще бѣде. “II Година. София Януарий мѣсець 1888 г. 1-й брой“, за когото ще говоримъ, като начие да се издава сега на скоро.

Като се надѣваме прочее, че нашите непрѣдплативши съветъ или недоплативши абонамента си, ще се признаятъ, че нѣматъ право за единъ малкъ и ничтоженъ абонаментъ да се отписатъ тѣй и че ще прибѣражатъ дани улеснятъ наскоро, ще очакваме съ всяка поща за пари.

София 14-й Януария 1888 г.

С. И. Доброплодный.

Ломска улица № 22

II-о Какъ трѣба старитѣ да поучаватъ младитѣ.

Препстъпи, любезна младежъ, приклони твоего ухо и послушай съвета на дългото искусство. Отвори съ радостъ дверитѣ на твоего сърце, приими съ усърдие съветитѣ отъ старостѣта, която ти жеезе доброто. Съхрани тоѣзи священный завѣтъ и наслѣдие отъ отеческата любовь и милване и усърдствувай, да се сподобишъ и ти въ своето си време съ придобиванieto и расплодяванieto, подобенъ даръ да принесешъ и да го оставишъ подиръ си на твоите любими потомци. Старай се чадо да напѣрждашъ и да си първий въ твоего добро и полезно упражнение. Не завиждай на по-горнитѣ отъ тебе, но подражай ги и настоявай да станешъ подобенъ на тѣхъ. Завистѣта заслѣпява сърдцето, а подражаванieto ни води къмъ успѣхъ и напредъкъ. Разумнитѣ примѣри и старитѣ хѣра сж свѣтила въ неизвѣстната пълна нощъ отъ живота, гдѣто чловѣкъ не знае, какво стои около него. Сърдцето на завистливия чловѣкъ е пълно отъ ядъчъ и горчивость, отъ езикаму тече отрова и той своевольно си затваря очитѣ, за да не види свѣтлината, която би могла да го просвѣти. Омразага и злобата гризатъ сърдцето му; напѣрждаването на ближния му не му дава денъ и нощъ да бѣде спокоенъ; защото той самъ, като е пълненъ съ злоба, мисли че и всичките други сж нему подобни. Но ти, Чадо на чловѣческия родъ, като си получилъ словесна душа, ти можешъ чрѣзъ възпитанieto и наставлението да станешъ чадо на разума и мждростѣта; ти можешъ чрѣзъ съединението на Божественината добродѣтель, да достигнешъ въ сжщото сродство на първоначалния Великия Умъ и Духъ, Бога. Но самата кръвъ и тѣлото, щосми ний смърнитѣ, добръ ни поучава праведний Новъ. Ако ли имамъ да се похвалишъ съ нѣщо си, то е само едно и единичко, словѣсната душа съ разума и добродѣтельта. Тѣзи сж двѣ небесни прѣимущества, безъ кои-

то същата душа е по-сиромашка по бѣдна и по окаянина отъ безсловѣсната. Това, земи и положи, чадо мое, за твое основание, на това отгорѣ зидай всичкитѣ твои познания, ако желаешъ да не бѣде твоето здание съзидано на пѣтькъ и да не се събаря отъ вѣтроветѣ и отъ наводненпята. Тѣй прочее приготвѣтъ, укрѣпленъ и въоруженъ, отвори твоето младо и мѣтко сърдце, още чисто отъ горѣпоменж-тата злоба и отъ всякакви мѣтви, неавѣстни и мрачни предувѣренія и сус-вѣрня. Отвори, отвори, твоето чисто йоще беззлобно и любезно сърдце, нека капивъ него роса отъ небесната мѣдростъ; тя ще се прѣобърне въ тебе въ тол-козъ бисеръ и драгоцѣнни камъни, съ които ти ще украсишъ душата си вовѣки и ще я прѣдставишъ и покажешъ на нейния благъ творецъ достойна за вѣчното блаженство. Всичкитѣ съвършенства, като на примѣръ, премѣдростта, всемог-ществото, правдата, благостта, промисълъ та за всичко, тѣ се намиратъ въ Бога, като въ свой първоначаленъ и естественъ источникъ; но Богъ е далъ на чело-вѣка способностъ, съ която, ако рѣче, да се потруди и настои, може отъ части да стане съучастникъ и притежателъ на тѣзи съвършенства: тоестъ, може да бѣде мѣдръ, разуменъ и паметенъ. до колкото е възможно на човѣка. Всемо-гъщъ не може да бѣде, но въ своето могъщество може да има твърдѣ много и прѣкрасни и за удивление достойни способности. Правдолюбивъ и праведенъ може да бѣде, колкото той иска. Благостта и благоуменіето ле му сж чужди и невъз-можни нѣща. Да промишлява и да се старае за себеси, за ближнитѣ си, за об-ществото ч за отечеството си толкозъ; колкото отъ него зависи, това нѣщо и може да го стори и длъженъ е да се старае и да промишлява. Сега разсѣди, бла-горазумний юноше, колко е благополученъ единъ човѣкъ, който настои да дос-тигне въ всичкото време на живота си къмъ тѣзи блаженни свойства! а колко по-вече е единъ народъ щасливъ и честитъ, въ който се увеждатъ, посѣватъ, вкоре-няватъ, разиждъ и се разпространяватъ такъви мѣдрования и високи благородни чувствавания. Не дѣй се дава да те прилестятъ, о младежъ отъ мъжкия и жен-ския полъ! и знай че безъ добродѣтелъ нѣма сжца любовъ и вѣрностъ нито къмъ своитѣ сродници и единоплемени, нито къмъ обществото и отечеството, нѣма свогласие и съединение, нѣма храброто мъжество и свобода, нѣма постоян-ство въ дружеството и въ приятелството, нѣма единоумислие и единодушие въ домашния животъ. Само добродѣтелиитѣ съ разумъ хора, които желаждъ почтенно да умрѣтъ, а не непочтенно и страотно да жпвѣтъ, само тѣ сж достойни за сво-бода и слава, Вашитѣ сърдца, о млади момци и момъ, сж такъви ниви, въ кои-то още не сж пзникнали трънѣ и други още диви трѣви; посѣйте въ тѣзъ благо-дѣтелното сѣме отъ добри свѣтъ и то ще ви принесе стократенъ спасителенъ плодъ за вашата жптияца и за житницата на вашитѣ потомци. Ний, които сме сега стари, не отъ колѣ сме били и ний млади, по нашата младостъ прѣмнѣхъ, като едно сновидение въ една късичка пролѣтна нощъ, тя хвърки и закики ка-то сѣнка на единъ тънѣкъ облакъ, когото гони и носи силѣтъ вѣгъръ! И Вашата младостъ по сжщия начинъ ще прѣмине и ще хвъркне, и вий ще бждете родители и въспитатели. Горѣщата наша любовъ и сърдечното ни желание за ва-шето благополучие, както и за онова на вашитѣ чада, ни подвизава да ви напо-нимъ често тѣзи наука. Блазъ на васъ и на тѣхъ, ако тя не ви се види тѣжка, безпокоителна и излишна. Намъ само ще ни бѣде жално и ще си въздъхнемъ, ако се случи да чуйми при единъ такъвъ важенъ въпросъ, да каже нѣкой отъ Васъ, „е е е! лжкъ той сж сжщото и сжщото повтаря, като старъ човѣкъ и забравя, че малко по напрѣдъ е говорилъ за сжщото“. Вѣрвайте ни драга и мила младежъ! ний не завиждами на вашитѣ весели развлечения, но Ви желайми вся-коги да бждите весели, и вашето веселие да трае до последния ви часъ на.

живота. Ний не ви давамъ тѣзи свѣти отъ славолѹбно ведехваление, като че други никой не може да ви даде подобни свѣти. Неразумно е, признавамъ да иска нѣкой чуждитѣ погрѣшки да поправа, а своитѣ си да не познава, но отъ друга страна никоги не е доволно размишляването, старанието и свѣтванието за онова нѣщо, отъ което зависи нашето привременно и вѣчно благополучие. О Българска юносте! послушай сега що ще ти кажѣ. Азъ съ тебе говоря, като да си въ свършенна възраст отъ тридесетъ или четиредесетъ години, а ти съ Божията помощ ще достигнешъ тѣзи възраст. А че, ако отъ сега не се упѣтишь, всякоги на криво ще вървишь и ще олавишь нѣя на заблуденнето, на прѣлестята и безумнето, и ще напѣдвашъ въ твоето злополучие. Голѣмо нѣщо е младостта въ свѣта! защото отъ тѣзи сжца юностъ и младостъ ще пропазѣжтъ съ врѣме: народни Управители, Духовенство, Учители, Военочалници, Градоначалници, Сждни, Старейшини, родители, сродници и вспкитѣ членове. И ако се тѣзи младежъ по нещастие разгали, заблуди и се обърне къмъ зло и наопжки, тогива намъ не трѣба да пмаи даръ отъ пророкуване, за да прѣдскажемъ, какво ждребие и щастие има да очаква отъ тѣхъ цѣлия народъ. За да се истрѣбе прочее, злото, неправдата, лѣжята и лукавството пзъ народа, трѣба още отъ дѣтнество и отъ юношеството да начинамъ, ако желаймъ съ врѣме да пмаи Священство достойно за високо почитание, нехудолѹбокористно, правдолѹбиви сждни, просвѣщени учители, благодѣтелни старешини и главатарии, и да не чуймъ онова страшно Евангелско изрѣчение „Ехиднина порождения, какъ ще избѣгните отъ бждѣщия гнѣвъ?“ Но стари и млади да кажемъ, като Израилтянитѣ „прондохомъ всквозъ огнь и воду извелъ еси насъ въ покой“.

Край.

III-о Афоризми за възпитанието

За дѣтниското облѣкло.

(Началото отъ 3-я брой).

Най главния и цѣль законъ за дѣтниското облекло е, да е то лѣтко и широко. Не го облачай съ нищо излишно, но само съ най нужното и то е доволно, а вспкото друго зеде. Само слабитѣ и болничави дѣца трѣбва малко повече да ги пазимъ съ дрѣхитѣ, но и тукъ трѣбва повече да гледамъ на жѣрквата. Щомъ е прѣкалено облеклото на слабото дѣте, повече го поврѣжда отъ колкото здравото дѣте, защото таквотъ облекло, здравото дѣте може да го направи слабо и болно, а пжкъ слабото дѣте и болничавото може и да го умори. Когато знаимъ, че чловѣкътъ е отреченъ, за да може по вспкитѣ крайща на земята да живѣе, по най-студенитѣ и по най горѣщитѣ, тж дали не ще може да търпи малкото прожѣнение на въздуха въ своята земя? Пжкъ, като могатъ на проститѣ хора дѣцата да ржстжтъ тѣй и да ставатъ жгки и здрави, азъ не знамъ тогива, защо не могатъ на разумнитѣ родители дѣцата да търпжтъ и да не изжрѣзватъ. Дрѣхитѣ сж повече опрѣдѣлени да покриватъ тѣлото отъ срамя, а твърдѣ малко за студа — и това го знажтъ и най дивнитѣ народи, а само образованитѣ нещжтъ нѣкакъ. Чудно е напстина защо хората не щжтъ да повѣрватъ, че съ малко дрехи облечено тѣлото, повече се крѣпи и бива здраво, пежелп съ пѣлни шкафове отъ дрехи. У насъ е само луксузъ и суета, да ходимъ да гитирдисваме чакъ отъ Сибиръ кожуси, ами Сибирцитѣ въ такъвъ случай отъ гдѣ трѣбваше да си набавятъ. Най първо и най главно е да настояватъ майкитѣ, дѣцата да не ги топятъ много, било зимъ, било лѣтъ. И лицето при ражданнето

тъй сѣщо е дошло на свѣта нѣжно, както и другото тѣло, пжкъ само навика го утвърдили да може всяка зима да търпи. Когато единъ Атиянина съ чуденѣе запиталъ единъ Скитъ, какъ може да ходи голъ и босъ по снѣга и мразъ, а тойзи го попиталъ, ами ти какъ можешъ съ лице отворено да ходишъ въ мразъ и студъ? — Е! рѣкътъ Атиянина, азъ ходжъ тѣй, защото отъ малкъ още ми се е навикнало тѣй лицето — Е тогива, отговорилъ му Скита, прѣдстави си, че азъ цѣлъ съ вепчкото си тѣло съмъ, само то твое голо лице и нашето тѣло прѣтърпява всякъ студъ и снѣгъ, на което се е навикнало отъ дѣтство!

Не дѣй учи дѣтето си да го обличашъ и завивашъ съ десетъ кюрчета и юргани! Съ това му приготвишъ, кихавица, хропотница, кашлица, зѣбоболне, окоболне, ухоболне и хиляди други всякакви болки и болести. Дѣтето не е старъ чловѣкъ, за да не може да се стои съ своята собствена топлина; то я има доволно, само го пусни да тича и да играе, а че бжди увѣрена, че дѣтето ти и голо да е, пакъ нѣма да се простуди. Невнимателнигъ въ това майки, които загържили съ десетъ кожи дѣтето си, сетнѣ се чудятъ, какъ е могло за Бога да се простуди дѣтето имъ при толкозъ завивки и покривки. Чловѣкъ се ражда съ голо тѣло, както и съ голо лице, а че лицето му остава въ цѣлия му животъ голо, но не се е намѣрила още и до днесъ нѣкоя баба, за да земе да вика, да се кара и да нека да му гудятъ и на лицето кюрче, пжкъ окаянното тѣло го обвиватъ въ десетъ обвивки и покривки, за да отслабне съвсемъ и да се сваря въ тѣхъ, а че сетнѣ се чудятъ майкигъ, отъ какво се е простудило. Всякогн бабата бърбори и мърри за простудяването, а нито сѣнува за расслабяването на тѣлото и дѣто се сварило, като ястие, отъ многото дрехи. За чудо е панстина, какъ нѣког отъ таквиъ дѣца оставатъ живи съ толкозъ затопляне! Хичъ съ толкозъ завивки, въ затоплена много соба, като стои, и въ горѣщъ креветъ като дѣжи, като се поти и пече, като на шишъ, какъвъ хаиръ чакашъ отъ таквоъ дѣте? То щомъ го духне малко студень вѣтрецъ и се поврѣжда.

(Слѣдва).

IV-о Пѣтувание по мѣсеца, по слнцето, по другигъ звѣзди и по Новий Иерусалимъ.

История на една страдаща отъ Сомнамбулизмъ. въ която се вижда, що има отвѣдъ гроба.

(слѣдва отъ 8-я брой)

Второ пѣтувание въ мѣсеца.

На 4-й Ноемврия въ единъ и половинъ часъ подиръ пладнѣ облада я вѣгкъ сънь. Ний трѣба тукъ да напоимъ, че тѣзи сомнамбула въ всяко пѣтувание, както въ мѣсеца, тѣй и въ звѣздитѣ, всяки нѣтъ е другоиче изгледала въ лицето, което сѣ били забѣлѣжили и приятели и неприятели, защото всяка черта на лицето ѝ давала знакъ отъ почитание, любовь и радость и лицето ѝ е било чървено и свѣтло.

Щомъ се прѣдстави прѣдъ нея водача ѝ, тутакси се виждаше въ лицето любезна и млада. Сетнѣ подиръ нѣколко минути братъ ѝ я попита, да ли пристигилъ вече въ мѣсеца, а тя му отговори.

Не съмъ. още ни трѣбватъ три минути“ и се намуси на брата си за неговото безпѣтно питанье.

Тогавъ четри минути е мълчала, а че сетнѣ начинала сама да говори.

„Ето сега съм вече въ мѣсеца и водачътъ ми ме доведе въ единъ градъ, какъвто на нашата земя по хубостъ нигдѣ нѣма! зданията сж голѣми и красиви, но улицитѣ не сж широки, а пѣтя, по който се върви, много е добъръ и милъ, защото ми се струва, че вървиж само по кадифе отъ горѣ, ако и да не е пѣтя постанъ съ кадифе, ами постанъ съ най ситенъ пѣськъ, но само стѣпкитѣ ни не оставятъ никаква дпрѣ!“

Попитахъ я, да ли знае името на тойзи градъ. (варушъ, касаба), а тя каза: „Като додохми до капаята, имаше написано името на града, а сега ще попитамъ водача си и той ще може да ми каже.“

Ний добръ се видѣ това какъ станъ, и подгрѣ малко тя каза: „Името на града е Гетсимана, а моя водачъ тѣй скоро крачи, като върви, дѣто мажно го стигамъ.“

За жителитѣ нищо не каза и се забрави да се пита за тѣхъ, а тя подиръ каза: „Сега ми се показва едно твърдѣ дѣлго и голѣмо здание, въ което ще дойдъ“. Като се мишъ малко, прибави: „сега влазямъ върѣ, входътъ е твърдѣ тѣсенъ, но дѣлътъ и много свѣтливъ, сега дохождамъ въ единъ много голѣмъ и дѣлътъ салонъ, гдѣто сѣдѣтъ покойницитѣ (ушобнитѣ) въ много редове и не могатъ да се прѣгледатъ, а си иматъ помежду си голѣма любовъ и съгласие, както и онѣзи първитѣ, и туку рѣчи, чи тукъ повече ми аресва, отъ колкото при онѣзи първитѣ.“

„Но трѣба да попитамъ моя водачъ, защото тукъ има голѣма тишина, струва ми се, като че всичкитѣ даватъ ухо и слушатъ нищо съ голѣмо страхопочитание.“ — Малко подиръ това пакъ каза: „Обрни се и виждь отзадъ си, белкитѣ не виждашъ двама учители, че стоѣтъ тамъ? Сега тукъ има учение и заради това всичкитѣ тѣй сѣдѣтъ съ внимание. Е! (продължи тя да казва) а че пакъ какъвъ серпозентъ и любезентъ погледъ, както и облекло съвсемъ другояче! Вижда се, че като се учѣтъ, отдаватъ почитане, а че и учителитѣ сж красиво облѣчени, но съ всичко това облекло то на моя водачъ е по свѣтливо. А дору се ний расхождамъ, учението прѣстанъ, защото и учителитѣ и ученицитѣ голѣмо почитание въздаватъ на моя водачъ. Струва ми се такъвъзъ положение е рѣдко, а и на мене се чудятъ, като на землена жителца, защото азъ тукъ тѣй пѣтувамъ, както си лежъ облечена на моя креветъ. Трѣба да ви кажъ: моята душа всякоги остава въ тѣлото, а само духътъ ми пѣтува; а азъ прѣди никоги не съмъ знала, че у насъ освенъ душа, има и Духъ и духътъ може тѣй да пѣтува.“

Сега я попитахъ, какъвъ изгледъ иматъ тѣзи покойници, които сж тамъ и какво имъ е облеклото? На това тя отговори:

„Азъ забѣлѣжихъ, че онѣзи, които съмъ познавала на земята, тѣ изгледатъ, млади съвсѣмъ, но пакъ се познаватъ, а облеклото имъ е бѣло и съ нищо друго не се различаватъ, нито иматъ корона на главата си; а учителитѣ имъ сж облечени въ свѣтливо бѣло облекло и около пояса си иматъ пюскили прѣпасани. Азъ не можъ ви описа, колко хубаво и красиво имъ стон това облекло.“

Тѣй, като говорѣше, по-ясно каза: „кажѣте на Господжата Г. която е толковъ унислена, защото не знае, да ли мажъ ѣе блаженъ, нека се успокой, той е между блаженнитѣ, азъ го срѣснихъ тукъ съ други познати, нъ той не би далъ своето радосно тукашно задоволство за никакъвъ свѣтъ, макаръ да е неговото блаженство отъ най долния редъ, и тукъ вече се приготвя, за по голѣмо, защото въ по-голѣмитѣ блаженства се дохожда съ редъ. Рѣдки сж онѣзи, които подиръ смъртъта сполучватъ по голѣмо блаженство и тѣ сж само онѣзи, които на този грѣшния свѣтъ сж се владѣвали по Божнитѣ заповѣди и по Исуса Христа и макаръ да сж още долу на земята, нъ умътъ имъ е съ за небето и

тѣ още на тойзи свѣтъ осѣщатъ че сѣ блажени: — Сетѣхъ тя зафанх да се моли на водача си и да му казва: о милый мой водаче, имай грижата и азъ тукъ да додж и всичкитѣ мой роднини. Ахъ! азъ това нѣщо всякому го желахъ отъ всичкото си сърдце“.

Подиръ тойзи разговоръ тя мълча доста минути и стоѣше като замислена, но всичкитѣ, които били тамъ у тѣхъ, добръ забѣлѣжли по нейнитѣ джупи и езикъ, че тя се разговаря съ нейния водачъ и подиръ жалко е начнала тѣй да говори:

„Азъ питахъ моя водачъ за моитѣ двама братя, Фридриха Фирхтегота, който се роди на 1808, а умрѣ на 1814 г. и за Емануила Ернста, който на 1822 год. на възраст отъ 14 дена умрѣ, защото желахъ да ги видж. А той ми каза, „ти, ми се струва, единия непрѣменно го виждашъ“. На това азъ му казахъ: Въ царството на блаженитѣ всипца сѣмъ братя и сестри, азъ това добръ го знамъ, нѣ ти кой си, и кой си билъ ти долу на землѣта? На това отъ горѣ водачътъ ми каза: „Онѣзи сжщата майка, която е тебе подъ своето сърце носила и мене тя е родила, азъ съмъ твой братъ фряцъ и ти станяхъ водачъ по Божия заповѣдь. Азъ виждамъ моитѣ родители и братия и сестри, и другитѣ, които сѣ тукъ и всекого познавамъ, но тѣхното око не е толкови иззорливо да могатъ тѣй на далеко да ме видятъ, защото тѣ сѣ мѣсо, пакъ азъ съмъ душа и Духъ. Кажи миъ, че азъ обитавамъ въ слънцето, тамъ съмъ учителъ и учж дѣцата, които сѣ били на землѣта отъ 8 до 9 години“.

Подиръ тойзи разговоръ много сълзи ѣ протекохъ отъ радостъ, че има такъвъ великъ блаженъ братъ. Попитахъ я за неговитѣ дрехи и какъ изглѣда той. а тя ми каза тѣй:

„Лицето му е по ясно отъ слънцето, окото му е огнено, но милостиво, на главата му има корона. накичена съ драгоцѣнни камъни, облеклото му е павънредно бѣло, нежели свѣтло и около пояса си има посколи прѣнасанн. На нашата земя нѣма таквоя нѣщо, съ което би се сравнило чървѣно-бѣлото, нито можъ азъ Ви исказа съ думи красотата на тѣхнитѣ боп (краски). Сега се връща водачътъ ми на задъ и води ме на нашата земя и ми каза, че ще ми покаже въ мѣсеца и нѣкой рѣки, щомъ ме заведе пакъ сега на 6-й того по единъ часа подиръ пладиѣ. Когато се свърши пжтуваннето ми въ мѣсеца, ще ме води въ звѣздитѣ.

И тѣй се свърши тойзи разговоръ и подиръ нѣколко минути тя си отвори десната шепа, съ която крѣпко държеше своя водачъ и това е било знакъ, че той си е отишелъ, а тя подиръ десетъ минути се е събудила и е била весела и питала опѣзи, които сѣ случили тамъ:

— Колко дълго е траялъ сънягъ ѣ? що е говорила, защото, като се събуди, нищо не знае отъ онова, което съ нея се е случило.

Като ѣ разказахъ всичко, тя се чудаше и мжчно вѣрваше, че е говорила таквици нѣща, защото нищо не е поминилъ.

(ще се продължи още).

В-о Воскресый изъ мертвыхъ.

(Слѣдва отъ 12-я брой).

— Що думашъ? Азъ да платж и разноскитѣ? навика домувладиката, ти ще бж дешъ осжденъ да ги платишъ.

— А, то се разбира че азъ ще бждж осжденъ на разноскитѣ, но ти ще ги платишъ, защото азъ нѣмамъ нито една пара, и защото ти ме тѣглишъ на сждъ, ще бждешъ принуденъ, да ги дадешъ напрѣдъ въ депозито.

— О, влохасний азъ, зе да мърмори полегичка горкниятъ хозяинъ и да въздъхнѣ, непрѣмъино мене ще накаражѣ да исплатю разносикѣ и тойзи казва истината!

— Тъзи работа, начинъ да казва Донъ Филипъ, ще ви излезе за шесть стотинъ дуката.

— Аче хемънъ татъкъ, отговори хозайнътъ, който изъеднижѣдъ присмѣтнѣ всячкитѣ разноси, които ставатъ въ подобни дащи.

— Послушай ме, достойнопочитаемий ми Хозяйне, по добръ ще сторимъ, ако се спогодимъ.

— Това и азъ желажъ, я кажи да видимъ какъ.

— Дай ми полвината отъ разносикѣ, които ще похарчишь за давията, то естъ триста дуката, и азъ тогива своеволно ще си излязжъ отъ къщата ти и ще се отбѣлжъ.

— Що казвашъ? Азъ да ти платжъ триста дуката, за да излезешъ отъ къщата ми, дору ти ми си длъженъ за два мѣсеца кирпята?

— Е, че тѣй, като ми платишь поменжтото количество, ще бждемъ узлащисани (помпрени).

— На това никакъ не можжъ да бждемъ съгласенъ.

— Е, пакъ ти знашь! Азъ за твой хатъръ и любовь ти направихъ тойзи икрамъ и тѣзи отетжика.

— За мой хатъръ ли правишь това, окаяний?

— Хемъ твърдѣ дебѣли думи не казвай, мой Хозайно, защото знашь, че това никакъ не помогнѣ на дѣда филикса съ записа.

— Като е тѣй, казва му сръбролюбецътъ съ голѣмо прѣсекърбне, давамъ ти полвината, сто и петдесетъ дуката.

— Не, казва му Донъ Филипъ, отъ триста дуката надолу не бива нито една пара.

— Никога не приемамъ това! извика хозайнътъ.

— Не викай тѣй и вишмавай, защото сетнѣ, като додешъ да ме молнишь, нѣма да склопжъ вече само на триста, а ми ще искажъ повече.

— И азъ пакъ ще те влекжъ по сѣда, а че нека изгубжъ и шесть стотинъ дуката,

— Твърдѣ добръ, добрий человекъ, твърдѣ добръ, влечи ме по сѣда.

— Като е тѣй, съ Богомъ и сутрѣ ще приемешъ призовка.

— Очаквамъ я.

— Да те земжъ дяволитѣ.

— Добро виждане.

И дору Бернадъ си огъваше, като бѣсенъ отъ ядъ, Донъ Филипъ пакъ начинъ да си пѣе прѣдишната пѣсенъ.

(Слѣдва).

VI-о Всемирний езикъ Волапинъ.

(Началото въ 12-я брой).

Системата на Шлайеръ се обнародва първо въ 1779 г. по противъ колко и какви противодѣйствиа и прѣпятствия станжъ нужда да се бори той, дору се уведе въ Европейскитѣ и Американскитѣ столици и дору се оцѣни сравнително съ голѣмата си стойность и потрѣбность! Днесъ послѣдователитѣ на Волапинъ надминуважъ 200,000 хиляди, а се навърватъ въ 450 голѣми Европейски градове и 26

Американски. Вече Волапикът се възниква и въ Африка, Азия и Австралия. По Априлия 1881 год. професорът **Catel** въ френската колония **Martinique** начал да преподава на 400 слушатели. За разпространението на този всемирний езикъ има вече съставени 120 дружества и дѣветъ вѣстника вече се издаватъ на този езикъ въ Костанца, Виенна, Минхенъ, Брѣслау, Парижъ, Медноланъ, Алсбургъ и Порторико, но тѣ сж само стотната частъ отъ убожатели и защитители на новия езикъ. Отъ знаменити мѣжи, които пригърнахъ Волапикъ, трѣба най първо да споменемъ Профессора и Глосолога Максъ Милера въ Оксония и Профессора на Географията въ Халл А. Кирково. Само въ Франция има 260 отлични учени, между които е **Francisque Sarcey**, които словомъ и дѣломъ се старахъ за разпространението на новия езикъ, А отъ всички тѣзи най усърдни и най дѣятелни се показва професорътъ Керхофъ, който на февруария 1886. преподаваше новия езикъ на повече отъ двѣ хиляди, между които имаше и рѣдактори и военни. Но за забѣлжаване достойнос. че мнозина отъ голѣмимѣ кантори въ Парижъ и другадѣ испроводихъ си служачитѣ при тѣхъ секретари и писари, за да изучатъ уроцитѣ на Волапикъ. Примѣръ на Паризлитѣ, като подражахъ и други френски и вѣжски градове, распоредиха се да иматъ вечерни преподавания, въ които Волапикъ се преподава даромъ. Въ Италия има чече осѣмъ дружества, да насърчаватъ младитѣ за да се учятъ новия езикъ. Вече сж станали и всеобщи събрания на Волапиковцитѣ първо въ 1885 г. Второ въ Минхен и трето въ Парижъ.

Противниците на Волапикъ при другитѣ питатъ и това: що ще станатъ сжествуващитѣ вече живи езици, ако триумфира избобрѣтенето на Германския священникъ? На това отговарятъ Волапиковцитѣ че тѣмъ всичко друго пмъ минува прѣзъ ума, само не да истрѣбятъ другитѣ езици. Волапикъ нѣма за цѣль никакво владичество въ ущърбъ на другитѣ езици. Главната му цѣль е да послужи на търговията и кореспонденцитѣ. Инакъ всякъ е свободенъ да говори материяния си езикъ и да приговаря прилѣжно класическия и новия езици. Волапикъ е просто оржде, за да могатъ скоро и лесно да се споразумѣватъ взаимно челоуѣци отъ всякакви чужди езици, което става за доброто на всемирното сношение.

Край.

VII-о Анекдоти, остроумни и смѣшни.

1) На Нѣкой си прикаленъ богатъ скниерникъ, който мразятъ да чуятъ отъ ко-го да би било, дай ми... случило се да минува по единъ мостъ надъ рѣка зимѣ и не само да се хлъзне, но и да се търкули въ рѣката, гдѣто бѣдствуватъ да се одави. Милостивъ нѣкой плавачъ, спусналъ се да го избави и като приближилъ, зель да му вика, дай ми, дай ми ... ржката си. Той окаяний, като чулъ сато думитѣ: Дай ми Дай ми — „Нищо не давамъ,“ пзвикалъ и се хвърлил пакъ въ водата, тж се удавилъ!

2) Нѣкой си Бакалинъ, като отъ малкъ привикналъ да си отчитж непрѣжнно всякъ день молитвата въ бакалиншкото си писалище когато дохождало реда да каже 40 пжтя, Господи помилуй, а случайно дохождатъ нѣкой да пазари оризъ или шекеръ или кафе, той тжй се молятъ Богу, като обръщай сжѣвременио вниманието и на чирацитѣ си: Господи помилуй, Господи помилуй, Господи помилуй (триста драма за ока), Господи помилуй Господи помилуй, Господи помилуй (сто драма експѣкъ давай на оката!), Господи помилуй и проче.

3) Дѣнивѣ нѣкой, който не обичалъ да продължава вечерната си молитва, прѣди да си легне, съ тѣзи думи свършвалъ молитвата си! „Господи, че съмъ грѣшенъ знаешъ, пакъ ти, че си многомилостивъ и азъ го знамъ, прави прочее, както знаешъ!“

4) *Незабравена погрѣшка.* Стучило се на единъ почтенъ Америкецъ, да стане жертва за една своя погрѣшка, която той навѣрно никогѣ нѣма да забрави. Той изпроваждалъ по жѣлѣзницата своята любезна дѣщеря. Като я настанилъ въ вагона да сѣдне до прозорица, той излѣзълъ на втория звънецъ, но все желаялъ да се види още единъ пакъ съ дѣщеря си. Дѣщеря му, като излѣзълъ той, видѣла въ вагона една познаница и сѣднѣла при нея да се поразговори. Между това една друга доста стара мома сѣднѣла на нейното мѣсто. Като не зобѣлѣжилъ това бащата, спусналъ се на третия звънецъ скоро скоро къмъ прозорица, гдѣто оставилъ момичето си и извикалъ: „душичко моя, цѣлуни ме още единъ пакъ на прощаване“. Тойзѣй часъ, той почувствувалъ по гърдите си мужканье отъ чадърче и чулъ тѣзи думи: „махвай се отъ тукъ, старий безстыдникъ“.

5) Като попитали одного философа, защо проси отъ вди кое лице помощъ, дору знае, че нѣма да го огрѣе, той отговорилъ, че днесъ имаъ това любопытство, да прося помощъ, пакъ да не ми се даде.

VIII-о Двамата Въводни командири или Приятелството

Драма въ три дѣйствия.

(Началото отъ 9-я брой.)

Вал. Трѣба прочее тѣзи злощастници да хвърлятъ съ зарове, а че комуто се падне повече число, той е избавенъ! О боже мой, колко е жѣлно!

Друж. Такъва обичай сѣществува между военнигѣ. Иди да донесешъ потрѣбнитѣ!

Вал. (Самъ на себеси казва „Такъва служба, като моята, да я земе дяволътъ“) (излиза и пакъ се връща).

Роб. (гледа въ очитѣ адютантниа и му казва) внимавайте, Г-нѣ Адютанте, сега ще играйми една важна игра съ зароветѣ, по бѣждѣте увѣрени, че ний сии бестрепетни!

Адют. Знаешъ твоя неустрашимъ и хладнокрѣвенъ характеръ.

Роб. А! Вий го познахте още по добръ, когато прѣмнихъ онѣзи силна рѣка, която Вий се оплашихте да пригазите и споредъ Васъ и положението на войската бѣше въ опасность Не се смущавайте отъ това, дѣто казвамъ, Г-нѣ Адютанте, защото може би подиръ малко смъртъ та ми ще извади отъ сърдцѣто Ви жѣлото, което непрѣстанно Ви жѣли.

Друж. Почитай по-горнитѣ си и нека прѣстани омразата, като тѣй заповѣдватъ законитѣ и правдата.

Адют. (Казва самъ съ гнѣвъ), О щастие ти ми помогни, да си отжѣстѣ!

Вал. (Данася кутията, въ която има два зара и я гужда връхъ барабана до сѣбната). Его Ви, донесохъ щото ми заповѣдохте.

Адютант. (Казва на Въводнитѣ да приближѣтъ и хвърлятъ зароветѣ връху барабана, за да видятъ, кой ще спечели живота си). Елате на близо, Господа. (казва самъ). О! щастие, помогни ми, ти съдѣйствувай за отжѣщенieto ми Робертъ нека умрѣ, защото не мож да го търнишъ, погледѣтъ му като съ остъръ ножъ ме боде въ сърдцето.

Роб. (Стиска приятелски Гулиелмовата ръка и му казва). Какво мислиш, Гулиелме! Едно повече или едно по малко въ хвърлянето зароветъ, ще ръши щастieto на двама юнашки войници.

Гул. На празно е да искаш тукъ да покажемъ, кой отъ двама ни е по-юнакъ, защото никой отъ насъ не би приелъ осъждането на приятеля си. Постоянство прочее, драгоцѣнный ми Роберте, нека оставимъ Орисницата да ръши сама.

Роб. (Зема кутията съ зароветъ, подава я на Гулиелма и му казва) На тебе прилича прѣдпочитанието, защото си по-старъ отъ мене по старешинство.

Гул. Азъ ще направя началото.

Роб. На добъръ часъ, любезний ми Гулиелме.

Гул. Принемамъ молитствованията ти, защото си искренъ. (Разтръсва кутията и хвърля зароветъ да паднатъ връхъ барабана).

Адют. Дѣт по 5 палѣзли, правятъ десетъ (съ втѣдени очи гледа зароветъ връхъ барабана). Прѣвосходно число! (извиква отъ злоба, безъ да се осѣти че докача другия)

Роб. (казва живо). Да, добрий приятелю, наистинна това число е прѣвосходно.

Адют. (Казва на Гулиелма). Вий се забавихте.

Роб. (Казва на Адют.) Вий се раздвѣте, Господине Адютанте, не ли е тѣй! Хемъ сега е мой редъ да хвърля (казва самъ* Любезна моя Лаурето. . . Сега ще се рѣши и твоето щастие!) Дайте ми кутията. (земи я, разбърква зароветъ и хвърля връхъ барабана и като вижда що е излязло, казва). Единадесетъ!

Адют. Възможно ли е подобно нѣщо да се случи?

Роб. (съ докачание). Не виждате ли? едно шестъ и едно петъ?

Адют. (самъ казва: О, иде ми да се дукиж отъ ядъ, о! немилостиво щастие!

Вал. (Зема барабана и кутията съ зароветъ и казва самъ) Слава Богу, че поне моята Лаурета ще се поутиши.

Роб. (олавя за ръката Гулиелма и прѣскърбно му казва). Ахъ! Гулиелме!

Гул. (съ благородно хладнокрѣвие). Какво е станало, любезний ми Роберте?

Роб. Изгуби!

Гул. Ако съмъ изгубилъ, ще платя (казва самъ). О! Боже мой, ти нѣма да оставишъ и забравишъ Съпругата и чадата ми (умисленъ:)

Друж. (като поговори съ Адютантина си, казва му) Вий прочее ще имате грижата, Господине Адютанте, за да се изпълни на врѣме рѣшението на опредѣленното нѣщо. Съ богомъ Господа. (Отива си отъ лѣва сѣрна съ офицеритѣ).

Адют. Отивамъ да допълня дѣлото на засѣданieto и подпръ малко ще се върна (О! щастие, ти се показва милостиво къмъ неприятеля ми и азъ изгъзхъ палѣганъ въ надеждата си). (Тръгва подпръ дружинния).

Роб. Гулиелме! . . . ти не ме поглеждашъ?

Гул. (едвамаъ стои на краката си). Роберте. . . . Да! да! О! азъ имамъ най повече сега голѣма пужда отъ тебе; и ако добриятъ ми тъмничаръ Валентинъ би ми позволилъ да ти поговоря частно въ тѣзи жални минути отъ живота ми, щѣхъ да ти открия една моя тайна, която доста ме интересува. Ижкъ съмъ подъ надзора на стражата.

Вал. какви сж тѣзи думи отъ Васъ? Чудж се Азъ съмъ спокоенъ; О. ако бѣше ти зналъ, колко е тѣжко сърдцето ми за това ти злощастие . . . О! защо не даде Господъ и двамата да се забавите. . . . Ами оная офицеринъ, който посѣти кутията и който ми се обща нѣщо си да спожогне въ тѣзи работа! . . . Азъ го оставихъ въ кутията съ братовата ми дѣщеря. Я да се затежъ да му съобща за всичко тукъ станало и може би

Роб. Да, Валентине, я иди по скоро да му съобщиш всичко.

Гул. На празно се трудите, вървайте ме, приятели мои, днешните времена сж за оплакване! Опаз Господиш не ми се вижда, че до толкоз' желае да изпълнява обещанията си.

Вал. Имаш право да се съмняваш, защото които случайно сж дошли на постове, жично се интересуватъ за злостастните и едвамъ по нѣкой път отъ хилзидата едниъ но нека направимъ едниъ опитъ, азъ ще отидж при него и пакъ ще се върнж. (отива прѣзъ пьрмакжщитѣ).

Роб. Какво прочее, приятелю Гулиелме, имаш да ми съобщишъ ?

Гул. Роберте! минутитѣ сж драгоцѣнни и азъ имамъ отъ тебе нужда за да ми сторишъ еднѣ особна добрина.

Роб. Съ голѣмо усърдие, готовъ съмъ.

Гул. Ти чу, че споредъ распореджанията и заповѣдитѣ, ти си свободенъ.

Роб. Това го чухъ.

Гул. Заради това изисквамъ отъ тебе, щомъ пзлезешъ отъ тъмницата, да посветишъ на приятелството ни първитѣ си минути и да идешъ да посетитишъ фамилията ми.

Роб. (съ удивление) фамилията ти ?

Гул. Да, приятелю! Азъ имамъ жлада съпруга, но злостастна, и двѣ чада, които се родихж, както и азъ въ скърби и злостастия.

Роб. О! праведний Боже! Тж ти си съпругъ, ти си баща! А какъ никоги не си ми казалъ, че имашъ съпруга и чада? Толкоз' години вече се познаваме и ти ме имашъ за приятель и за най любимъ аче да не ми открийешъ тжзи тайна! Ами дѣ се намиратъ тѣ сега! . . . О! на това се удивлявамъ!

Гул. Има вече петъ години, отъ както съмъ се отдѣлилъ отъ съпругата си и чадата и въ всичкото това расстояние не можяхъ да ги видж. Въобрази си прочее, какво горѣщо желание имамъ, да прѣгърнж въ обятията си онѣзи любезни за мене и пожелаеми сжщества на сърдцето ми! Но Ористиницата ми отиѣла и това най сладко за мене утѣшенне, за да отрови още повече послѣднитѣ ми минути на това мое окаянно сжществуване!

Роб. Но гдѣ сж тѣ сега? Дѣ живѣятъ?

Гул. Дѣ живѣятъ? Нѣколко миль далечъ отъ тукъ, едно малко расстояние ни отдѣля! . . . Тѣ живѣятъ въ островчето Роже!

Роб. Толкоз' близо ли? . . . Че бива ли да урешъ безъ да ги видишъ?

Гул. Ти вмѣсто мене ще ги видишъ, като отидешъ днесъ съ варката, съ която отива за тамъ Густавъ. Ти ще занесешъ на любезната ми София и на спрчетата ми послѣднитѣ ми цѣлования и тойзи послѣденъ знакъ на съкрушенната ми кжмъ тѣхъ любовь (изважда отъ шията си златенъ кръстъ). Обѣщавашъ ли ми се за това, Роберте?

Роб. Не само ти се обѣщавамъ, но и ти се заклѣвамъ, че ще изпълнж желанието Ви и съ опасность на живота си, ако и да е това нѣщо за мене твърдѣ жално.

Гул. Събщи имъ за състоянието и положението ми разумно. защото петъ години не сж ме виждали и отъ твоята уста ще чуятъ името, баща и съпругъ, ва да се научатъ за злостастната му и трагическа смъртъ. Прѣдай на съпругата ми тѣзи домашни писма и книжя, които може би не ще я благодарятъ, но азъ се надѣвамъ, че чрѣзъ тѣхъ ще може да подобри поне щасието си; и това е диплома (атестатъ) за Ротенъ командиръ, което сжщо ще връчиши на съпругата ми.

Роб. За Ротенъ Командиръ? Че какъ е надикжлъ подобенъ атестатъ въ ржцѣтъ ти ?

Гул. Ето тайната Но за тебе вече скрито нѣма и азъ си откривамъ сърдцето! Не ли си чувалъ пмето на Ротния командиръ Дервила?

Роб. На кого каза? на Дервила ли! на онзи, който откряднахъ отъ полка паритѣ отъ кассата и побѣгнахъ?

Гул. (Стиска ржката му съ жалостъ и му казва). И ти ли още, Роберте, казвашъ тѣй? и ти ли ме имашъ за виноватъ?

Роб. О! Боже мой, не! азъ не те имамъ за виноватъ, ако ржката, която стискамъ, е на Ротния командиръ Дервила! (и същевременно го глѣда внимателно въ очитѣ).

Гул. Да, азъ съмъ Дервилъ. Азъ бѣхъ, едно време щастливъ съпругъ и отецъ и единъ отъ по-щастливитѣ хора, но злобната клевета ме съспла. И азъ пмахъ, като тебе кръстъ и се надѣвахъ за щастливо бѣдѣще . . . Но една злощастна случка осуети надеждитѣ ми. Зель бѣхъ въ писалището си единъ помощникъ, роднина на съпругата ми, щомъ влезе въ ротата ми. Тойзи непризнателниъ, като злоупотреби довърнето, което иммахъ къмъ него и като прибралъ всичкитѣ пари отъ ротата, които се намирахъ въ кассата (до 20,000 лева), побѣгна! Помисли си въ какво отчаяние паднахъ, като видѣхъ бездната, въ която ме хвърли той и, като се намирахъ подъ тежестта на единъ страшенъ укоръ, който застрашаваше да ме обезчести съвѣстъ, бѣхъ се рѣшилъ да скъсамъ днитѣ на живота си. Но, като си помислихъ за съпругата и за чадата си, раскаяхъ се и се отбѣгнахъ отъ тойзи съсипителенъ планъ, сетихъ, като сиѣхъ отъ гърдитѣ си ординитѣ, отъ които се познавахъ, писахъ нѣколко думи на съпругата си и, като оставихъ града, отидохъ по други страни, нажаленъ за варварското преслѣдване, което Орпенщата ми правеше.

Роб. Злощастниъ приятелю!

Гул. Прѣзъ тѣхъ дни се организираваше една рота, за да иде въ Колонитѣ и азъ се записахъ въ нея съ намѣрение да напустя за всегда франция. Но по злощастие, хиляди случаи и обстоятелства ми прѣняствувахъ, за да идѣ тамъ и най-сетнѣ ротата се растури. Тогавъ влезохъ въ Вашата рота подъ името Гулмелъ Ларивъ и съ чинъ Вводниъ командиръ. Тукъ се запознахъми приятелю Роберте, и азъ те обикнахъ, като братъ и слѣдователно пѣмаше си и приликата, да те наскърбявамъ съ моитѣ жални злощастия, като особено ти бѣше невъзможно да ми спомогнешъ.

Роб. Това е тѣй, но сѣ пакъ, скърбътъ, която се съобщава на приятели, бива по легка. Но какъ се научи, че съпругата ти се намира въ островъ Роже?

Гул. По една случка. Прѣди нѣколко дни бѣше дошелъ единъ търговецъ отъ тамъ, на когото била поржчала и го молила съпругата ми, да испита за мене отъ Ротата, съ която той ималъ земяне-даване. И той дохожда право до мене, безъ да ме познава, да ме испита за моитѣ случаи и ако познавамъ такъвъиъ челоуѣкъ въ ротата. И тѣй се научихъ, че съпругата ми живѣе заедно съ чадата ми на острова Роже въ малката къщичка на единъ мой отколененъ слуга, родоу отъ него островъ. Щомъ се научихъ за това нѣщо, искахъ за нѣколко дни отпущъ отъ Дружинния ми Командиръ, за да идѣ на островъ Роже и почти щѣше да ми се позволи, когато по злощастие се случи онзи съсипителна за мене случка, която ме води сега на смъртъ! Ето, Роберте, моята История. . . Ще умрѣ толковъ близо при съпругата си и при любезнитѣ си чада, безъ да ги видѣ, безъ да ги прѣгряхъ. Ахъ! виждамъ съзнитѣ на чадата си и чувамъ отчаянитѣ гласове на злощастната ми съпруга, като се научихъ за окаянната ми смъртъ. О! Роберте! азъ плачѣ, да, плачѣ, но тѣзи съзп не сѣ отъ страхъ,

азъ съмъ воененъ! Това е истина и съмъ наученъ да прѣзирамъ смъртта, но отъ друга страна съмъ баща и тѣзи сълзи сж посветени за фамилията ми . . . !

Роб. (самъ казва: О сърдцето ми се раскъсва отъ жалостъ) (умисленъ дълбоко. Твърѣ малко стои тѣй.)

(Слѣдва).

IX-о Кога ще се свърши свѣта.

(Началото отъ 11-я брой).

Друга гипотеза сжщо, като се основава на охлаждението на земята, прѣдполага, че въ епохата, когато земята ще замръзне, почвата ще се распука, като почвата на жѣсеца, че послѣдния въздухъ а вода ще напълнятъ тѣзи пукнатини и че хората ще се криятъ тамъ, като картини, до гдѣто въздуха и водата станатъ твърди и съвършено пачезиятъ. Тѣй като земята е 49 пѣтя по-голяма отъ лупата, то и умирающия ѝ ще бѣде въ 49 пѣтя по-медленно

Трета гипотеза, най дрѣвна, прѣдполага, че свѣтътъ ще се разруши чрезъ огънь. Тя прѣмива до насъ отъ дрѣвните Иудеи и Отци на църквата и въ нея има достатъчна доза за вѣрване. Дѣйствиелно може на вѣрно да се прѣдположи, че повърхността на земното кълбо, на което ний строимъ градища и жилища нѣма много дебелина и задъ тойзи тънъкъ слой всичкитъ минерали сж въ растопено състояние. Отъ друга страна доказано е, че тѣзи повърхностъ постоянно се люлей и не се минуватъ и 30 часа, безъ да не се случи землетръсение. Слѣдователно ний живѣимъ на тънъкъ пластъ, който огъ минута на минута може да потъне. Минутно поклатанне на почвата достатъчно е да унищожи цѣли градове, както не вѣднѣждъ е имало примѣри.

Ако се запушатъ вулканитъ, тѣзи прѣдохранителни клапани на земния котелъ, то дали не може да се пукне и да подмѣтне въ пространството парчета отъ повърхността си? Въ всѣки случай достатъчно е пониженнето на почвата отъ континента, за да се потопи съ морски води обятаемата земя и стъ друга страна да се поддигни почвата, която е въ настояще време дѣно на океана. Ако би се случило подобно наводнение само въ Франция, Парижъ съвършено щѣше да се затѣи и паразодитъ щѣхъ да плуватъ по морето на дълбочина 300 или 400 фута надъ кулата на Църквата Свят. Богородица.

Сжществува и четвърта теория, по която нашия свѣтътъ ще умрѣ медленно, спокойно, но навѣрно. Тѣзи теория е твърдъ остроумна. Може да се случи общо уравнение на земната повърхностъ въ слѣдствие на вѣтрове и дѣждъ, върховетъ ще се спускатъ въ долините, а земята отъ материятъ медленно ще се носи въ морето по посредството на рѣкитъ и водитъ. Неравнината на почвата ще се уравни, морското дѣно ще се поддига и по тойзи начинъ морето повече и повече ще залива брѣговетъ.

Ако най сетѣ планинитъ съвършено се уравниятъ и ако повече почвата не ще се поддига, нито землетръсеннето може да ни бърка това уравнение, ако по тойзи начинъ земното кълбо ще стигне съвършенното уравнение на сферата и при това ще се покрне съ вода на дълбочина 200 метра, това ще бѣде достатъчно, за да угаси на земята всякъ животъ, ако тойзи животъ не се остави на водната повърхностъ или на въздуха.

По теорията на Адемара, относително периода на потопитѣ, известно е, че времената на годишнитѣ не сѫ равни въ продължението си на двѣтѣ полушария.

Нашата есенъ и нашата зима се продължаватъ 179 дена, а на южното полушарие тѣ се продължаватъ 186 дена. Тѣзи разлика отъ 7 дена или 177 часа, всѣка година значително охлаждава полюса. Ледътъ въ продължение на 10,000 години ще се натрупа на единия полюсъ, а въ сѣщо време ще се топи на другия, отъ което произлиза, че центрътъ на тѣжината се прѣмѣства.

Въ слѣдствие на горѣизложеното, може би да настѣпи моментъ, когато послѣдъ подпигането на температурата отъ една страна, ще се откриятъ ледоветѣ, които безъ друго ще произведатъ възвръщането на централната тежина къмъ срѣдната на фигурата иголѣмъ потопъ. Откриваннето на ледоветѣ въ сѣвѣрния полюсъ трѣбвало да произлезе назадъ 4,020 Подиръ. 6307 г. трѣба да послѣдва сѣщо и въ южния полюсъ.

(Слѣдва краятъ).

Х-о Разни.

Клинески сватове.

Кинезитѣ вѣрватъ, че щастливото или нещастливото свѣршване на една работа зависи отъ годишното време, въ което се прѣдприема. Тѣ мислятъ, че сватуването, за да бѣде бракътъ щастливъ, трѣба да става само въ началото на годината, когато цвѣта на брѣста отваря своитѣ обятия.

Начинътъ, по който се прави сватуването, е въ разни прѣдѣли и градове различно. Други сѫ обичаитѣ въ Кантонъ, други въ Нанкинъ и други въ Фоксентъ. Въ Шангау сѫ тѣзи:

Който мисли да се жени, той си послужва съ баща си или съ по-стария си братъ или чрезъ нѣкой роднина, когото проважда да сватува. Тойзи ще иде въ къщата на онзи човѣкъ, на когото момъка е благодаренъ да земе дещеря му за жена и ще пита родителитѣ на Господжицата Б., да ли позволяватъ да бѣде сипруга на Господина А. Ако това е по волята на родителитѣ, тогива Господинъ А. пакъ проважда сватовникъ незабавно, за да му се съобщи, въ коя година, въ кой мѣсець, въ кой день и въ кой часъ се е родила господжицата Б. като се научи за това, момъка съ тѣзи бѣлѣзи на рождението, като приложи при тѣхъ и онѣзи отъ своето рождение, отива да си врачува при „Прорицателя на сѣдбата“, както го наричатъ Кинезитѣ. Тойзи врачаръ длѣженъ е да каже, дали датата на двѣтѣ страни сѫ съгласни едната съ другата или не си уйдисватъ. Ако той каже второто, то тогива отъ цѣлата тѣзи работа не ще изтѣе нищо. Ако ли каже първото, тогива господинъ А. съобщава на родителитѣ на момъчето щото е прѣдсказалъ врачаря и вече пита сериозно, съѣй ли той на-здраво да се залови за тѣзи работа. Ако добие по волята си отговоръ, тогива Господинъ А. проважда въ нѣкой щастливъ день своя сватовникъ съ дарове до родителитѣ на Господжицата Б. Тѣзи дарове се състоятъ отъ една златна игла за косата, единъ чифтъ обици, единъ чифтъ сѣрѣбърни или златни гривии, нѣколко пакета чай, едно парче отъ червена коприна и една отъ зелена, съсъ чет-

ри пръчки сребро, което да има стойност най малко до осем талпра. Подиръ това обикновенно и годеницата проважда дарове, повече шти и поръбени отъ нея сама, наиримѣрь листове за чадърче, кесия за тютюнъ, кесия за пари и една кърпа. Съ тѣзи заедно проваждатъ нейнитѣ родители или близки една чървена картлчка, съ съобщение, че тѣ склоняватъ.

Подиръ това изнамѣрватъ единъ день, който е щастливъ, за да се занесжтъ сватовскитѣ дарове и тойзи денъ се съобщава на годеничинитѣ родители чрѣзъ сватовника. Дароветѣ сж отъ 8—10 фунта зеленъ и чървенъ чай, пѣколко хурми, доста женски дрехи, хауджаръ и отъ 64 до 4600 талпра, споредъ колкото е богатъ младоженека. Единъ день прѣди, до гдѣ не е прсводилъ дароветѣ, Господиъ А. призовава единъ священникъ, който е длъженъ, да му каже негова Духъ хранитель на фамилията имъ (именуежъ Ка-Донгъ;) още Духа хранителя на готварницата му (Тсав-Кейнъ;) на града (Цунгвангъ) и на улицата му (Ту-ти), гдѣто младоженцитѣ ще живѣжтъ. Съ това той смѣта, да имъ се молп за помощ и покровителство. На слѣдующия день се занасятъ дароветѣ на годеницата, а нейнитѣ родители пжкъ проваждатъ коприна и осъмъ анака (отъ годината, мѣсеца, деньтъ и часа, когато се е годеницата родила) печатани на чървена коприна, а сиромаситѣ ги печататъ на чървена книга. За невѣстата времето до вѣнчаванпето е време отъ жалость, защото всичкото сж вършили родители ъ, а не тя! Тя не знай съ кого е обручена и при всичката тѣзи работата родителитѣ сж обръщали внимание само на наричната частъ и на вѣнкашната честь, а другото е било за мѣзъ второстепенно пѣщо. Сега вече се опрѣдѣля деньтъ за свадбата, който трѣба да е щастливъ, за да се заведе невѣстата на носила съ цвѣтѣе обкчени.

(Слѣдва).

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЪ.

Много благодаримъ на Господина Ст. Р. Берона отъ Браила, за дѣто има добрината, да подари на Дѣвическото на училище вѣстника „Нова Българска Пчела“. Хвала на подобни родолюбци!

Златица. 10-й Январия 1888 г.

За учителкятъ,
Ст. Табакова.

ОБЯВЛЕНИЕ.

Гужда се подѣ печать Комедията „Прошенописецътъ“, въ двѣ дѣйствиия, много любопитна и смѣшна. Желаящитѣ да я иматъ, щомъ се отпечати на скоро, ѣнека отправжтъ стойността, единъ левъ, до Г-на Янка С. Ковачева, за да иматъ и името си напечатано на края на книгата, като абонати и девнители.

С. И. Доброплодный.